

“Ровно/Рівне (стіна)” Олександра Ірванця є переконливим приладом того, що “постмодернізм в українській літературі втілюється топографічно, як переплетення ідеальних місць...” [1, 21], одним із яких є місто дитинства та юності автора. Ключовим символом у романі є асоціонім Стіна, що віртуально роз'єднує і водночас поєднує топографію українського міста, фокусуючи в собі недалеке минуле й невиразне, чітко не окреслене майбутнє. Навіть у асоціонімах Олександра Ірванця домінує маскулінне суперменне начало. Герой може зруйнувати Стіну, йому до дупи вигадка ровенських фізиків і біологів. Т. Гундорова справедливо вважає, що “маскулінно еротична символіка” [1, 79] є однією з ознак творчості буабістів.

Література

1. Гундорова Тамара. Післячорнобильська бібліотека : український літературний постмодерн [текст] / Т. І. Гундорова. – К. : Критика, 2005. – 264 с.
2. Ірванець Олександр. Рівне / Ровно (стіна) : нібито роман / Олександр Ірванець. – Львів : Кальварія, 2002. – 192 с. (Серія “Дефіляди”).
3. Ірванець Олександр. П'ять п'єс : проза / Олександр Ірванець. – К. : Смолоскип, 2002. – 120 с.
4. Ірванець Олександр. Сегодня я склонен к эпатажу больше, чем когда-либо / Олександр Ірванець // Зеркало недели. – 2001. – 28 июля.
5. Ірванець Олександр. Обабіч “Стіни” / Олександр Ірванець // Україна молода. – 2001. – 28 липня.

Анотація

У статті розглядається асоціонім Стіна як ключовий символ міського постмодерного тексту, який віртуально поєднує та роз'єднує топографію українського міста.

Ключові слова: постмодернізм, місто, естетична функція, маскулінний початок.

Аннотация

В статье рассматривается асоционим Стена как ключевой символ городского постмодерного текста, который виртуально объединяет и разъединяет топографию украинского города.

Ключевые слова: постмодернизм, город, эстетическая функция, маскулинное начало.

Summary

At the article author pay's attention to the asocionim Wall as the main character of city post modern text, this virtually separates and disconnects the topography of Ukrainian people.

Keywords: postmodernism, city, aesthetic function, female beginning.

УДК 811.111'227.896

Чернікова О. І.,
аспірантка,

Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова

ЗВУКОСИМВОЛІЧНА СКЛАДОВА ТОПОНІМУ У ТВОРАХ ДЖ.Р.Р. ТОЛКІЄНА

Наша наукова розвідка присвячена актуальній проблемі звукового символізму у словах художнього тексту, зокрема у топонімах.

На сучасному етапі розвитку лінгвістики значна увага приділяється проблемам фоносемантики, науки, що досліджує змістовність звуків мови, їхню символіку. Причина цього полягає, по-перше, в тому, що сучасні науки схильні до створення напрямків на межі різних наук – фоносемантика поєднує в собі вчення про мовну форму та про мовний зміст, і, до того ж, тяжіє до перетину із психолінгвістикою та когнітивною лінгвістикою (що займає в сучасному мовознавстві одну із чільних позицій). По-друге, не зникає інтерес до проблеми мотивованості звуків мови. Ця проблема з'явилась ще до виникнення лінгвістичної науки, і до цього часу багато її аспектів залишаються не з'ясованими остаточно. Так, фоносемантичні праці другої половини минулого століття характеризуються спростуванням твердження Ф. де Соссюра про довільність звуків у мові (О.М. Газов-Гінзберг [6], С.В. Воронін [3; 4; 5], О.П. Журавльов [7; 8], В.В. Левицький [12; 13], М.В. Панов [17]), а дослідження останніх років ("Теорія фоносемантичного поля" А.Б. Михальова [15], монографія В.І. Кушнерика "Фоносемантизм у германських і слов'янських мовах" [11]) відмовляються від повного заперечення класичних ідей Ф. де Соссюра. Сумісність принципу мотивованості мовного знака (що лежить в основі звукосимволізму) та принципу довільності мовного знака була науково обґрунтована В.В. Левицьким [13].

Зокрема, досліджується симбіоз значення слова та звука, засновується вчення "звукотлумачення" на матеріалі художньої літератури та в історичному плані, робляться припущення щодо існування в мові тенденції до мотивованості відношень між значенням та формою слова, проводиться аналіз найчастіше уживаних груп слів із певними значеннями і відповідними звуками/звукосполученнями, робляться висновки щодо того, що звук є носієм певного значення.

Науковий інтерес до явища звукового символізму у художньому тексті стає дедалі актуальнішим, завдяки тенденції до переходу від загального до окремого у науці. Зважаючи на те, що розробка теорії звукосимволізму на рівні мови, опис теоретичних засад, проблем, законів та методів фоносемантики прийшлася на ранній період її існування, цілком логічним є факт, що дослідження практичних виявів цієї теорії є актуальним для сьогодення.

Топоніми, на нашу думку, являються науково оправданим об'єктом для аналізу зі звукосимволічної точки зору, адже звуковий символізм у художньому тексті є засобом виділення певних фрагментів тексту (на рівні звуків, слів, граматичних конструкцій або тексту в цілому). У цей же час, топоніми, як усі власні імена, характеризуються підвищеною здатністю до виділення у тексті, завдяки своїй специфіці, – вони виокремлені з текстового полотна і семантично (належність до класу власних імен), і графічно (написання з великої літери).

Мета нашої статті полягає у виявленні звукосимволічної складової на матеріалі топонімів художнього тексту. Її досягнення передбачає розв'язання таких завдань, як: а) виокремлення з текстового матеріалу звукосимволічних топонімів; б) встановлення засобу їх семантизації у художньому тексті; в) визначення

тенденції до певного засобу семантизації звуко-символічних топонімів у матеріалі нашого наукового дослідження.

Говорячи про звуко-символічну складову топоніму у художньому мовленні, ми особливо підкреслюємо те, що звуко-символічні слова у тексті мають здатність до семантизації. Під *семантизацією* розуміють виявлення змісту, значення мовної одиниці, а також процес та результат передачі інформації про змістовну сторону мовної одиниці [1]. Семантизація може відбуватись шляхом безпосередньої демонстрації того, що пояснюється, описовим шляхом, вказуванням на споріднене слово, шляхом використання синонімів/антонімів, шляхом використання контексту або шляхом перекладу. Отже, семантизація фонемного складу мовлення – це виявлення змісту фонемного складу у мовленні.

Фонемні у художньому тексті передають інформацію здебільшого не понятійного, а сенсорно-емотивного характеру (інформація понятійного характеру найчастіше передається сполученнями фонем у поетичному тексті). Фонемні легко стають носіями експресивних конотацій, хоча у графічному тексті їх конотативність може бути ускладнена можливим конотативним навантаженням літер, що їм відповідають. У різній графічній передачі одна і та ж сама фонема може мати різні конотації, як, наприклад, англійські *i* та *u* – у вигляді більш екзотично [18, 88]. Матерія тексту являється неусвідомленим носієм емоційного змісту, що сприймається сугестивно [21]. Відсутність емоційної характеристики в тексті неможлива, адже текст створюється індивідом із власною концептуальною системою.

У художньому тексті із змістом співвідносяться не лише звучання окремих слів, але й фонемний склад тексту в цілому [7; 8]. Організація звукової форми спрямована на використання фонетичного значення як художньо-зображувального засобу для підкреслення загального змісту й підсилення експресивного звучання твору. Ми приймаємо за вірне твердження, що фонетична змістовність актуалізується як при сприйнятті усного, так і письмового мовлення. З такою позицією можна сперечатись (стверджуючи, що принципи звукового символізму можуть проявлятися лише у звуковому варіанті тексту), але, за даними нейрофізіологічних досліджень, фоносемантичне значення є наслідком взаємодії слухового та зорового аналізаторів.

На відміну від вчених, що вважали семантизацію фонем продуктивною лише у віршованому тексті, Н.Ф. Пелевіна розглядає зазначений у її статті [18] третій тип фоносемантизації на прикладі не поетичного, а прозового тексту, мотивуючи це тим, що “поэзия в такого рода исследованиях фигурирует постоянно, тогда как на звуковыразительность прозы обращают очень мало внимания. Не случайно, однако, материалом исследования послужил не реалистический, а фантастический рассказ. Хорошая фантастика в некоторых отношениях приближается к поэзии: фантастика в значительно меньшей степени <...> полагается на жизненный опыт читателя, и при создании образов писатель-фантаст опирается не только на значения слов, но и на такие свойства, как внутренняя форма или звуковая оболочка” [18, 91].

Ми повністю погоджуємося із таким обґрунтуванням вибору матеріалу для фоносемантичного дослідження, адже при виборі матеріалу розвідки користувались

схожими мотивами. Ми можемо ще додати, що вибір саме текстів Дж.Р.Р. Толкієна був спричинений високим ступенем “поетичності” його прозових текстів (велику долю його творчості складають епічні поеми та вірші в прозі) та навмисною “грою” із звуками та їх значенням, яку він сам не заперечує.

Н.Ф. Пелевіна доводить, що принаймні деякі прозаїчні тексти припускають семантизацію свого звукового аспекту. Разом із тим три виділені засоби семантизації фонетичного складу тексту можуть вступати у взаємодію, збагачуючи інформацію, що передається текстом.

На нашу думку, семантизація звукозображальних топонімів у текстах Дж.Р.Р. Толкієна посилюється за рахунок звукових повторів. Завдяки тому, що звуковий повтор у художньому тексті являється фонетичним аттрактантом (елементом, що привертає до себе увагу читача [16]), відбувається посилення семантичних властивостей звуку, що повторюється. У той час як поодинокий випадок звукового символізму може залишитися непоміченим, прийом звукового повтору робить наголос на символічних властивостях звуку. Вирізнення звукового повтору з канви «нормального» тексту вже несе в собі певну інформацію, яка стосується не лише форми тексту, але і його змісту та асоціацій, пов'язаних із ним.

Звукові повтори, що є більш-менш звичними для поетичного художнього тексту, у прозаїчному тексті несуть ще більший об'єм інформації, спрямований до читача, завдяки своїй незвичності для такого типу художнього мовлення.

Існують якнайменш три засоби семантизації звукового складу художнього мовлення. Перші два з них корелюють із основними поняттями фоносемантики за С.В. Вороніним [3]:

1. Звуконаслідування як засіб семантизації
2. Звукосимволізм як засіб семантизації
3. Включення звучань в оказіональну фоносемантичну структуру даного тексту [18, 89].

Звуконаслідування, хоча і вважається найпростішим із засобів семантизації (його роль – створення звукових картин, викликання звукових асоціацій), має певні особливості. У теоретичному плані воно привертає увагу тим, що для нього не є обов'язковим фонетичне значення, адже у звуконаслідуванні співвідноситься не фонетичне значення із семантичним, а звучання із денотатом. З іншого боку, повторення однієї і тієї ж самої фонемі у різних словах для позначення схожих звуків. Звуконаслідувальні топоніми у творах Дж.Р.Р. Толкієна представлені такими прикладами, як *Echoing Land*, *Land under Choking Ash* [24], *Echoing Mountains*, *Rauros* (наслідування звуку водоспаду, що шумить та реве) [23], хоча кількість звуконаслідувальних топонімів у матеріалі, що розглядається, досить обмежена. Очевидно, що топоніми у творах Дж.Р.Р. Толкієна не проявляють чіткої тенденції до звуконаслідувальності.

Структура звукових картин у тексті складніша, ніж здається на перший погляд. Звукосимволізм створюється не лише за допомогою ономапої, але й слів

відповідного звучання із незвуковим значенням. При цьому звуковий образ входить у оказіональне значення незвукового слова.

Під звуко символізм як засобом семантизації звукового складу художнього тексту розуміється закріплення ознак звучань за подібністю, тобто своєрідна метафора [18]. Звуко символічна семантизація може бути заснована на первинному синестетичному зв'язку ([l] – м'яке, ніжне, [d] – тверде, грубе) або на вторинній асоціації, що визначається вживанням фонем в якому-небудь характерному слові [18, 90]. У цьому випадку зв'язок між звуком та значенням непрямий – фонетичне значення виступає “посередником” між звучанням та денотативним значенням. У контексті художнього мовлення “фонетические значения, взятые в целом, имеют, как и звукоподражания, общеязыковой, узуальный характер” [18, 90]. Існування явищ звукової символіки у мовленні багато разів доводилося експериментально [12; 13], але немає єдиної думки щодо наукового статусу цих явищ – чи є вони суто психологічними, або одним із аспектів семантики мовного знаку.

Тенденція до звуко символізації топонімів у текстах Дж.Р.Р. Толкієна є значно вищою, ніж тенденція до їх онома топеїзації. Звуко символічні топоніми представлені у текстах такими прикладами, як *Black Land, Grinding Ice, Hollowbold, Isengard, Avallone, Foam-Flower, Straight Road, Wet Head, The Silent Land* [24], *Long Lake, Carrock, Misty Mountains* [22], *Crack of Doom, Crickhollow, Death Down, Deeping-stream, Dwarrowdelf, Floating Log, Glittering Caves, Loudwater, Mirrormere, Prancing Pony, Silent Street, Teeth of Mordor, Towers of the Teeth, Water-valley, Weathertop* [23] та ін.

Засіб оказіональної семантизації звукової сторони тексту обмежений рамками тексту. Оказіональні зв'язки, що виникають в тексті, утворюють систему, але це система вторинної знаковості художнього тексту. Для встановлення зв'язків такого роду не потрібно ні звуконаслідування, ні звуко символізму, адже ці зв'язки умовні за своєю природою та визначаються лише семантикою ключових слів тексту: “С нашей точки зрения, однако, ничто не мешает соединению условных связей со связями звуковыразительными, да так часто и происходит” [18, 90]. Л.П. Прокоф'єва [19] називає таку семантизацію “особистісним змістом”, використовуючи психологічну термінологію.

За допомогою цього засобу семантизації можна передати не лише емотивно-сенсорні ознаки, але й надскладний понятійний зміст (що підтверджується працями Ю.М. Лотмана [14]), отже, цей тип є змістовнішим за два інших. У той же час “оказіональний” засіб семантизації викликає багато досі нерозв'язаних питань – немає чіткого уявлення, чи є така семантизація мотивованою, тобто за бажанням автора, або ж вона довільна і підкоряється дії якихось мовних або психолінгвістичних законів; невідомо, чи є ця властивість характерною для всіх художніх текстів або ж лише для деяких; як сприймається такий текст читачем (адресатом); нарешті, якщо вербалізація фоносемантичної системи тексту (тобто її передача у формі ряду суджень) дає ідеї, що суперечать його семантичному змісту, важко сказати, чи означає це, що автор свідомо або підсвідомо вклав ці ідеї в текст, або ж, що автор є стилістично невмілим.

За Ю.М. Лотманом [14], оказіональні засоби семантизації характерні здебільшого для поетичних текстів. Цю думку підтримують також інші науковці, як, наприклад, В.В. Левицький [12; 13], О.П. Журавльов [7; 8], Т.С. Філіппова [20]. Як вказує Т.С. Філіппова, звукова тканина вірша завжди привертала увагу дослідників, і одну з цілей звукової організації поетичного тексту вбачали саме в змістовності звучання [20]. Але ця область найчастіше ставала об'єктом суб'єктивно-інтуїтивних суджень.

Засіб оказіональної семантизації представлений у творах Дж.Р.Р. Толкієна, насамперед, топонімами, що походять з розроблених письменником у контексті міфосвіту Арди мов. Аналізуючи топоніми у текстах Дж. Толкієна, можна помітити, що деякі групи топонімів набувають семантизації, що має сенс лише у контексті толкієновського міфосвіту. Це, наприклад, топоніми, пов'язані з ельфами: *Aglon, Calenardhon, Celebros, Celon, Eglador, Eglarest, Ginglith, Legolin, Aglarond, Celebdil, Celebrant, Celos, Ciril, Dagorlad, Esgalduin, Gondolin, Gilrain, Ringlo* [22; 23; 24]. Характерною рисою звукового складу цих топонімів є фоносилабема [gl/kl], у якій, по-перше, чітко прослідковується вторинний звуко символізм: ці звукосполучення асоціюються з чимось світлим, яскравим, блискучим, як у англійських словах *gleam, glimmer, glamour* (блиск), *glad* (радісний), *golden* (золотий), *glossy* (блискучий) та ін., а по-друге, фоносилабема [gl/kl] набуває у текстах Толкієна конотації “те, що стосується ельфів”.

Інший випадок оказіональної семантизації у текстах Толкієна – конотація “жахливий, поганий, темний” у назвах *Mordor, Ered Gorgoroth, Cirith Gorgor, Orodrum, Thangorodrim* [22; 23; 24], де носієм оказіональної семантизації виступає фонема [r], підсилена завдяки повтору.

Розглянуті нами засоби семантизації та аналіз наявного матеріалу (топоніми у творах Дж. Толкієна) дозволяють зробити наступні **висновки**:

1. Топоніми у творах Дж.Р.Р. Толкієна є носіями підвищених звукообразжальних властивостей, адже вони зазнають подвійного виокремлення: завдяки властивостям топонімів взагалі та завдяки явищу семантизації звукового складу художнього мовлення.

2. Звукообразжальність властива не лише поетичному художньому тексту, але й прозаїчному, особливо якщо це “фантастичний” текст.

3. У топонімах, що належать художнім текстам Дж. Толкієна, можна помітити всі три відомі засоби семантизації звукового складу тексту: звуконаслідувальний (ономатопоетичний), звуко символічний та оказіональний.

4. Найменш вживаним виявляється звуконаслідувальний засіб семантизації звукового складу тексту, а найбільш вживаним – засіб оказіональної семантизації, що доведено порівнянням кількості прикладів втілення різних засобів семантизації.

5. Підвищена кількість топонімів з оказіональною семантизацією пояснюється тим, що твір, на матеріалі якого здійснене наше дослідження, належить до жанру фантастики, а отже, є багатим на оказіональну лексику та семантику.

Результати, отримані в даній науковій розвідці, будуть використані в нашому дисертаційному дослідженні “Зіставно-типологічна характеристика ідіокодів

звукових повторів у художньому мовленні (на матеріалі оригінальних творів Дж.Р.Р. Толкієна та їх перекладів українською мовою”.

Література

1. Азимов Э. Г., Щукин А. И. Словарь методических терминов (теория и практика преподавания языков) / Э. Г. Азимов, А. И. Щукин. – СПб. : Златоуст, 1999.
2. Балаш М. А. О роли звуковой организации поэтического текста в его понимании (на материале стихотворений А. Ахматовой) / М. А. Балаш // Текст : структура и функционирование. – Барнаул : Изд-во АГУ, 1994. – С. 28–41.
3. Воронин С. В. Основы фоносемантики / С. В. Воронин. – Л. : Изд-во Ленингр. ун-та, 1982. – 242 с.
4. Воронин С. В. Фоносемантические идеи в зарубежном языкознании / С. В. Воронин. – Л. : Изд-во Ленинг. ун-та, 1990. – 200 с.
5. Воронин С. В. Фоносемантические исследования : межвузовский сборник научных трудов / под ред. проф. С. В. Воронина и доц. А. В. Пузырёва / С. В. Воронин. – Пенза, 1990. – Вып. 1.
6. Газов-Гинзберг А. М. Был ли язык изобразителен в своих истоках? / А. М. Газов-Гинзберг. – М. : Наука, 1965. – 183 с.
7. Журавлёв А. П. Фонетическое значение / А. П. Журавлёв. – Л. : Изд-во Ленинград. ун-та, 1974. – 160 с.
8. Журавлёв А. П. Символическое значение языкового знака / А. П. Журавлёв // Речевое воздействие. Проблемы прикладной психолингвистики / отв. ред. А. А. Леонтьев. – М. : Наука, 1972. – С. 81–96.
9. Кулешова О. Д. Фоносемантическая структура текста (экспериментальное исследование на материале английского языка) : автореф. дис. ... канд. филол. наук : 10.02.19 (общее языкознание) / О. Д. Кулешова. – М., 1985.
10. Кушнерик В. І. Фоносемантизм : гіпотези і факти : монографія / Чернівецький нац. ун-т ім. Ю. Федьковича / В. І. Кушнерик. – Чернівці : Книги-XXI, 2008. – 420 с.
11. Кушнерик В. І. Фоносемантизм у германських і слов'янських мовах / В. І. Кушнерик. – Чернівці : Рута, 2004. – 416 с.
12. Левицкий В. В. Звуковой символизм. Основные итоги / В. В. Левицкий. – Черновцы, 1998. – 130 с.
13. Левицкий В. В. Звуковой символизм в лингвистике и психолингвистике / В. В. Левицкий // Филологические науки. – М. : Наука, 1975. – № 4. – С. 54–61.
14. Лотман Ю. М. Анализ поэтического текста / Ю. М. Лотман // Лотман Ю. М. О поэтах и поэзии. – СПб. : Искусство-СПБ, 2001. – С. 18–254.
15. Михалёв А. Б. Теория фоносемантического поля / А. Б. Михалёв. – Пятигорск : Изд-во ПГЛУ, 1995. – 213 с.
16. Москвин В. П. О типах и функциях звуковых повторов / В. П. Москвин // Русская словесность. – 2006. – № 8. – С. 63–69.
17. Панов М. В. О восприятии звуков / М. В. Панов // Развитие фонетики современного русского языка. – М. : Наука, 1966. – С. 155–162.
18. Пелевина Н. Ф. О семантизации звуковой стороны художественного текста / Н. Ф. Пелевина // Вопросы семантики. – Л., 1976. – С. 88–95.
19. Прокофьева Л. П. Перевод художественного текста : анализ имплицитных структур на уровне фоносемантики / Л. П. Прокофьева // Актуальные проблемы психологии, этнопсихолингвистики и фоносемантики. – М., 1999. – С. 165–194.
20. Филиппова Т. С. Содержательность звуковой организации поэтических текстов / Т. С. Филиппова // Вопросы семантики. – Л., 1976. – С. 145–151.

21. Шадрина И. Н. Фоносемантическая доминанта как структурообразующий компонент текста перевода (экспериментальное исследование на материале русского и английского языков): дис. ... канд. филол. наук: 10.02.19 (теория языка) / И. Н. Шадрина. – Горно-Алтайск: Изд-во Горно-Алтайского государственного университета, 2001. – 167 с.
22. Tolkien J. R. R. *The Hobbit* / J. R. R. Tolkien. – London: HarperCollinsPublishers, 2001. – 359 p.
23. Tolkien J. R. R. *The Lord of the Rings* / J. R. R. Tolkien. – London: HarperCollinsPublishers, 2001. – 1141 p.
24. Tolkien J. R. R. *The Silmarillion* (edited by Christopher Tolkien) / J. R. R. Tolkien. – London: HarperCollinsPublishers, 2004. – 386 p.

Анотація

Статтю присвячено дослідженню стану проблеми звукозображальності на даний момент взагалі та зокрема семантизації звукозображальної складової у топонімах (на матеріалі творів англійського письменника Дж.Р.Р. Толкієна). Топоніми, що самі по собі являються лексичними одиницями, які звертають на себе увагу реципієнта у художньому тексті, набувають додаткового виділення завдяки звукозображальному, звукосимволічному та оказіональному засобам семантизації. Носіями звукозображальної складової виступають не лише англійські топоніми, але й топоніми, що створені у контексті своєї мови, винайденої письменником.

Ключові слова: топоніми, фоносемантика, звукозображальність, звукосимволізм, звуконаслідування, звуковий повтор, семантизація, Дж.Р.Р. Толкієн, художній текст.

Аннотация

Статья посвящена исследованию состояния проблемы звукоизобразительности на данный момент в общем и семантизации звукоизобразительной составляющей в топонимах (на материале произведений английского писателя Дж.Р.Р. Толкиена) в частности. Топонимы, являясь сами по себе лексическими единицами, обращающими на себя внимание реципиента в художественном тексте, становятся дополнительно выделенными с помощью звукоизобразительного, звукосимволического и окказионально-фоносемантического способов семантизации. Носителями звукоизобразительной составляющей выступают не только англоязычные топонимы, но также топонимы, созданные в контексте изобретённого писателем своеобразного языка.

Ключевые слова: топонимы, фоносемантика, звукоизобразительность, звукосимволизм, звукоподражание, звуковой повтор, семантизация, Дж.Р.Р. Толкиен, художественный текст.

Summary

The article is dedicated to the investigation of the sound depiction problem for the current time in general and of the sound-depicting component of toponyms' semantization (based on the material of the texts of the English writer J.R.R. Tolkien). Toponyms, which are, in fact, attention-attracting lexical units, gain additional emphasis thank to sound-depicting, sound-symbolical and occasional semantization means. Not only English toponyms can be sound-depicting-component-bearers, but also those which are created in the context of a peculiar language invented by the writer.

Keywords: toponyms, phonosemantics, sound depiction, sound symbolism, onomatopoeia, sound iteration, semantization, J.R.R. Tolkien, literary text.